

Mål C-595/23 [Cuprea]ⁱ**Begäran om förhandsavgörande****Datum för ingivande:**

26 september 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Corte di Appello di Napoli (Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

7 september 2023

Part i brottmålet vid den nationella domstolen:

EDS

[utelämnas]

CORTE DI APPELLO DI NAPOLI
Sezione specializzata per le misure di prevenzione
[utelämnas] har meddelat följande

BESLUT

om att hänskjuta en fråga till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande angående giltigheten och tolkningen av rättsakter som beslutats av unionens institutioner (artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt)

BEGÄRAN OM ATT MÅLET SKA HANDLÄGGAS ENLIGT FÖRFARANDET FÖR BRÅDSKANDE MÅL OM FÖRHANDSAVGÖRANDE

(artikel 107 i rättegångsreglerna för Europeiska unionens domstol)

Corte di Appello di Napoli (Appellationsdomstolen i Neapel), sezione specializzata *ope legis* per le misure di prevenzione (den särskilda avdelningen i kraft av lagen (*ope legis*) för förebyggande åtgärder, [utelämnas])

har i ett särskilt förfarande för verkställighet som inletts av

ⁱ Målet har ett fiktivt namn. Det motsvarar inte det verkliga namnet på någon av parterna i förfarandet.

EDS [utelämnas] [uppgifter om klaganden]

med beaktande av den ansökan som ingavs den 15 maj 2023 om radering från Schengens informationssystem (SIS) av registreringen av den europeiska arresteringsorder som medlemsstaten Rumänien har utfärdat avseende EDS för verkställighet av fällande brottmålsdom nr 148 av den 10 juli 2017 från Appellationsdomstolen i Bukarest och som har ändrats genom dom nr 32/A av den 7 februari 2019 meddelad av Högsta domstolen i Rumänien,

[utelämnas] [det nationella förfarandet].

PÅPEKAT FÖLJANDE:

§ 1. Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

Medlemsstaten Rumänien utfärdade genom Appellationsdomstolen i Bukarest europeisk arresteringsorder nr 6536/2/2008 av den 8 februari 2019 för verkställighet av fällande brottmålsdom nr 148 av den 10 juli 2017 som hade meddelats i Rumänien av den domstolen. Brottmålsdomen vann laga kraft och blev verkställbar genom dom nr 32/A av den 7 februari 2019 från Högsta domstolen i Rumänien, som delvis ändrade domen vad gäller påföljden mot EDS, så att han dömdes till fängelse i fem år och sex månader.

Medlemsstaten Rumänien förde samtidigt in en registrering i Schengens informationssystem (SIS) i enlighet med artikel 26.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 (om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete), för att EDS skulle gripas och överlämnas till Rumänien på grundval av europeisk arresteringsorder nr 6536/2/2008 av den 8 februari 2019.

EDS greps följaktligen i Italien den 13 januari 2020 och ställdes inför Corte di Appello di Napoli (Appellationsdomstolen i Neapel), som är behörig inom området för europeiska arresteringsordrar.

Genom dom nr 20/2020 av den 15 september 2020, som vann laga kraft den 26 september 2020, vägrade Corte di Appello di Napoli att överlämna EDS till medlemsstaten Rumänien, och erkände samtidigt den rumänska fällande brottmålsdom som låg till grund för den europeiska arresteringsordern och beslutade att påföljden skulle verkställas i Italien, i enlighet med det landets nationella lagstiftning.

Den erkända påföljden mot EDS började i själva verket verkställas i Italien den 15 juli 2022 i enlighet med Italiens nationella lagstiftning.

Corte di Appello di Napoli, i egenskap av verkställande domstol av den erkända påföljden, förklarade därefter, genom ett beslut av den 11 oktober 2022 som inte

kunde överklagas, att verkställigheten av påföljden skulle upphöra, i enlighet med artikel 673 i codice di procedura penale (den italienska straffprocesslagen), och upphävde samtidigt domen om erkännande med motiveringen att den rumänska fällande brottmålsdom som hade erkänts för verkställighet i Italien inte längre var verkställbar.

Medlemsstaten Rumänien har fram tills i dag vare sig raderat registreringen vad EDS beträffar, i enlighet med artikel 55 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018 eller återkallat den europeiska arresteringsordern avseende honom, trots att överlämnande har vägrats och att domen samtidigt har erkänts för verkställighet i Italien och har verkställts i enlighet med Italiens nationella lagstiftning.

Ministero della Giustizia (det italienska justitieministeriet) begärde den 24 augusti 2022 att medlemsstaten Rumänien skulle radera registreringen. Rumänien svarade den 30 augusti 2022 att den europeiska arresteringsordern inte skulle återkallas eftersom ett förhandsavgörande hade begärts från Europeiska unionens domstol och målet därför hade vilandeförklarats.

Genom dom av den 2 februari 2023 drog Appellationsdomstolen i Bukarest tillbaka den fråga som den hade ställt till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande och avslog EDS begäran om att den europeiska arresteringsordern skulle återkallas och att registreringen skulle raderas från SIS.

Det italienska justitieministeriet begärde därför (genom skrivelse av den 9 mars 2023 respektive skrivelse av den 9 maj 2023) att Appellationsdomstolen i Bukarest och det rumänska justitieministeriet skulle återkalla den europeiska arresteringsordern och radera registreringen från SIS.

Genom dom av den 11 mars 2023 ogillade Högsta domstolen i Rumänien EDS överklagande och slog fast att eftersom Italien hade erkänt den rumänska fällande brottmålsdomen för verkställighet ska alla frågor rörande den verkställigheten uteslutande omfattas av behörigheten för den verkställande domstolen i Italien, i egenskap av domstol i den stat där den erkända domen ska verkställas.

Mot denna bakgrund har EDS på nytt inlett ett förfarande för verkställighet vid Corte di Appello di Napoli, i egenskap av verkställande domstol, och anför att medlemsstaten Rumänien fortfarande inte har återkallat den europeiska arresteringsordern och inte heller raderat registreringen från SIS, trots att Italien har vägrat att överlämna honom såsom Rumänien har begärt genom den europeiska arresteringsordern och trots att den rumänska fällande brottmålsdom som den europeiska arresteringsordern grundar sig på har erkänts i Italien och verkställigheten av nämnda påföljd har påbörjats och avslutats i Italien.

EDS har vid den hänskjutande domstolen gjort gällande att denna faktiska situation, med tanke på att han förgäves har uttömt alla rättsmedel som står till buds enligt rumänsk rätt, innebär en rättsstridig begränsning av hans personliga frihet och rätt till fri rörlighet, eftersom han fortfarande kommer att gripas i varje

medlemsstat som han reser till så länge som registreringen inte har raderats från SIS.

Till stöd för sitt påstående har EDS inkommit med bevis för att han den 9 augusti 2021, efter det att Corte di Appello di Napoli hade meddelat domen där överlämnande vägrades och innan den erkända påföljden började verkställas, åkte på semester till Grekland och greps av polisen på ön Mikonos för verkställande av den rumänska europeiska arresteringsordern av den 8 februari 2019. Förfarandet resulterade i att Appellationsdomstolen i Grekland, genom dom av den 8 september 2021, vägrade att överlämna EDS eftersom den dom som låg till grund för den europeiska arresteringsordern redan hade erkänts i Italien för verkställighet, efter det att överlämnande hade vägrats.

För att skydda sin personliga frihet och sin rätt till fri rörlighet har EDS därför yrkat att Corte di Appello di Napoli, i egenskap av domstol som ansvarar för att verkställa den erkända påföljden, ska besluta att registreringen ska raderas från SIS och att den europeiska arresteringsordern ska återkallas och, i andra hand, begära ett förhandsavgörande från Europeiska unionens domstol angående tolkningen och giltigheten av rättsakter som beslutats av unionens institutioner, i enlighet med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

§ 2. Anförda nationella bestämmelser

Legge n. 69 del 22.4.2005 (Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri) (lag nr 69 av den 22 april 2005 om bestämmelser för att anpassa nationell rätt till rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna), i den lydelse som var gällande vid tidpunkten för domen om vägran att överlämna EDS till medlemsstaten Rumänien. I artikel 18 bis i den lagen föreskrivs att Corte di Appello får vägra överlämnande ”om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, om den eftersökte är en italiensk medborgare eller en medborgare i en annan medlemsstat i Europeiska unionen, som lagligen och faktiskt är bosatt eller uppehåller sig i Italien, under förutsättning att Corte di Appello beslutar att straffet eller åtgärden i fråga ska verkställas i Italien i enlighet med dess nationella lagstiftning”.

Eftersom villkoren var uppfyllda till EDS fördel vägrade Corte di Appello di Napoli således överlämnande genom dom nr 20/2020 och beslutade att den påföljd som ådömts genom den rumänska fällande brottmålsdom som låg till grund för den europeiska arresteringsordern skulle verkställas i Italien i enlighet med dess nationella lagstiftning.

Decreto legislativo n. 161 del 07.9.2010 (Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio

del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell'Unione Europea) (lagstiftningsdekret nr 161 av den 7 september 2010 om bestämmelser för att anpassa nationell rätt till rambeslut 2008/909/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen. I artikel 24 i detta lagstiftningsdekret föreskrivs att om Corte di Appello vägrar överlämnande som har begärts genom en europeisk arresteringsorder som grundar sig på en fällande brottmålsdom och beslutar att påföljden ska verkställas på italienskt territorium, ska den samtidigt erkänna den utländska fällande brottmålsdom som den europeiska arresteringsordern grundar sig på för verkställighet i Italien, om villkoren för detta är uppfyllda.

Eftersom villkoren var uppfyllda till EDS fördel erkände Corte di Appello di Napoli således, genom dom nr 20/2020, den rumänska fällande brottmålsdomen för verkställighet i Italien, efter att ha vägrat överlämnande och beslutat att påföljden skulle verkställas i Italien.

I artikel 16 i lagstiftningsdekret nr 161 av den 7 september 2010 föreskrivs att när en dom om erkännande har avkunnats ska påföljden verkställas i enlighet med italiensk lag, [utelämnas] inbegripet bestämmelserna i fråga om nåd.

Eftersom villkoren var uppfyllda till EDS fördel förklarades därför den erkända påföljden (fängelse i fem år och sex månader) ha bortfallit med tre års fängelse genom den nåd som beviljas genom legge n. 241 del 2006 (lag nr 241 från år 2006).

I artikel 7 i lagstiftningsdekret nr 161 av den 7 september 2010 föreskrivs att när Italien överlåter åt ett annat land att verkställa en italiensk fällande brottmålsdom, får påföljden inte längre verkställas i Italien när verkställandet av samma påföljd har påbörjats i den verkställande staten, förutom om den dömda personen har rymt från fängelset.

I italiensk nationell rätt föreskrivs således att när en utländsk fällande brottmålsdom som har meddelats av en rättslig myndighet i en EU-medlemsstat har erkänts för verkställighet av en annan medlemsstat och verkställigheten av påföljden har påbörjats i den verkställande staten, förlorar den utfärdande staten befogenheten att verkställa påföljden, förutom endast då den dömda personen har rymt från fängelset.

EDS förefaller således ha rätt att få den europeiska arresteringsorder som medlemsstaten Rumänien utfärdade mot honom den 8 februari 2019 återkallad och att dessutom få den registrering som därmed förts in i SIS raderad, på grund av beslutet om att vägra det överlämnande som begärts genom den europeiska arresteringsordern, erkännandet av den rumänska fällande brottmålsdomen för verkställighet i Italien och det faktum att verkställigheten av den påföljd som erkänts i Italien har påbörjats.

Den omständigheten att medlemsstaten Rumänien inte har återkallat den europeiska arresteringsordern och framför allt inte har raderat den tillhörande registreringen i SIS utgör således en direkt, faktisk och konkret fara för hans personliga frihet och rätt till fri rörlighet i Europeiska unionen, eftersom han kan komma att gripas när han korsar en europeisk gräns.

I den italienska nationella lagstiftningen föreskrivs emellertid inte att den italienska domstolen, i egenskap av domstol i den verkställande staten, har befogenhet att besluta om återkallande av en europeisk arresteringsorder från en annan utfärdande medlemsstat eller att radera den registrering som har förts in i SIS av en annan utfärdande medlemsstat.

EDS begäran kan således inte bifallas med tillämpning av italiensk nationell rätt såsom bestämmelserna i denna är formulerade, eftersom det inte föreskrivs att den verkställande staten har befogenhet att besluta att den utfärdande statens europeiska arresteringsorder ska återkallas eller att den registrering som den utfärdande staten har fört in i SIS ska raderas.

Denna slutsats måste således jämföras med vad som anges i de unionsrättsliga bestämmelserna, för att det ska kunna bedömas huruvida tolkningen och giltigheten av unionsrätten medger att domstolen i den verkställande staten tillskrivs sådan befogenhet.

§ 3. Anförda unionsbestämmelser

I artikel 4 led 6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 (om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna) föreskrivs att den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten får vägra överlämnande om ordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff och den dömda personen är medborgare i den verkställande staten eller uppehåller sig eller är bosatt där, förutsatt att den verkställande staten åtar sig att själv verkställa straffet enligt sin egen lagstiftning.

I artikel 25 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 (om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen) föreskrivs att i de fall där den rättsliga myndigheten i den verkställande staten vägrar överlämnande i enlighet med artikel 4 led 6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 ska även bestämmelserna i rådets rambeslut 2008/909/RIF gälla, i fråga om erkännande för verkställighet av påföljder.

Om den rättsliga myndigheten i den verkställande staten vägrar överlämnande i enlighet med artikel 4 led 6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002, i vilken det föreskrivs att straffet ska verkställas på det egna territoriet och enligt den egna nationella lagstiftningen, ska således artikel 22.1 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 också tillämpas, i vilken det föreskrivs

att den utfärdande staten inte längre får fortsätta verkställigheten av påföljden, när verkställigheten har påbörjats i den verkställande staten (förutom endast då den dömda personen har rymt från fängelset).

Den rättsliga myndigheten i den verkställande staten, Corte di Appello di Napoli, har vägrat att överlämna EDS i enlighet med artikel 4 led 6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 och beslutat att påföljden ska verkställas i Italien i enlighet med den egna nationella lagstiftningen, efter att ha erkänt den rumänska fällande brottmålsdomen i enlighet med artikel 25 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008.

Verkställigheten av påföljden har påbörjats i Italien, i egenskap av verkställande stat, och därför har medlemsstaten Rumänien, i egenskap av utfärdande stat, förlorat sin befogenhet att verkställa domen, enligt vad som föreskrivs i artikel 22.1 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 – den dömda personen [utelämnas] har inte rymt från fängelset, varför undantaget från regeln inte är tillämpligt.

EDS förefaller således ha rätt att få den europeiska arresteringsorder som medlemsstaten Rumänien utfärdade den 8 februari 2019 återkallad och att få den registrering som medlemsstaten Rumänien fört in i SIS raderad, eftersom domstolen i den verkställande staten har påbörjat verkställigheten av den erkända påföljden i Italien och även har förklarat att den verkställigheten har avslutats.

§ 3.1. Det måste således undersökas huruvida det i unionsrätten föreskrivs rättsliga instrument för att direkt skydda den dömda personens rätt att inte bli dömd på nytt på grund av den europeiska arresteringsordern och registreringen i SIS när verkställigheten av den erkända påföljden har påbörjats på den verkställande statens territorium.

I artikel 55.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 (om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete) föreskrivs att registreringar som har förts in i SIS i enlighet med artikel 26 i den förordningen ska raderas i tre olika och separata fall: 1) när den person som begärs överlämnad genom den europeiska arresteringsordern har överlämnats till den utfärdande staten, 2) när det rättsliga avgörande som den europeiska arresteringsordern grundades på har återkallats av den behöriga rättsliga myndigheten i enlighet med nationell rätt och 3) när tidsfristen för registreringen löper ut i enlighet med bestämmelserna i artikel 53.

Det ska påpekas i detta avseende att det i artikel 55 inte föreskrivs att en radering som har förts in i SIS i enlighet med artikel 26 ska raderas om överlämnande har vägrats i enlighet med artikel 4 led 6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002, genom ett beslut om verkställighet av påföljden på den verkställande statens territorium i enlighet med dess egen nationella lagstiftning, efter

erkännande av den fällande brottmålsdomen i enlighet med artikel 25 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008.

Corte di Appello di Napoli anser att avsaknaden av en sådan bestämmelse enbart beror på bristande samordning av lagstiftningen och att den måste tolkas in.

Det är tydligt varför registreringen ska raderas när personen har överlämnats: Den europeiska arresteringsordern har verkställts, vilket innebär att samma person inte längre får eftersökas eller gripas med anledning av den ordern, som nu har förlorat sin verkan.

Det är också tydligt varför registreringen däremot inte ska raderas, generellt sett, när personen inte har överlämnats: Det finns olika skäl till att vägra överlämnande, varav vissa är tvingande och andra fakultativa, några är tillfälliga eftersom de är kopplade till tillfälliga situationer eller egenskaper rörande den eftersökta personen och andra är tillämpliga i vissa medlemsstater men inte i andra.

Därför är det fullkomligt logiskt att SIS-registreringen i regel inte ska raderas när personen inte har överlämnats. Denna person är nämligen fortfarande eftersökt och ska eventuellt gripas med stöd av samma europeiska arresteringsorder, om än på en annan plats, vid en annan tidpunkt och/eller under andra förhållanden.

Det är för övrigt av denna anledning som det i artiklarna 24 och 25 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018 föreskrivs att varje medlemsstat har befogenhet att kräva att den utfärdande medlemsstatens Sirenekontor förser en registrering med en flagga som innebär att den åtgärd som ska vidtas på grund av den registrering som har förts in i SIS inte kommer att vidtas i den medlemsstat som har begärt flaggningen. Den registrerande medlemsstatens Sirenekontor är skyldigt att lägga till en flagga i ett sådant fall.

Det är däremot ologiskt att inte föreskriva att registreringen ska raderas från SIS i fall där en vägran att överlämna personen har meddelats i enlighet med artikel 4 led 6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002, genom ett beslut om verkställighet av påföljden på den verkställande statens territorium i enlighet med den statens nationella lagstiftning, efter erkännande av den fällande brottmålsdomen i enlighet med artikel 25 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008.

Den europeiska arresteringsordern fyller nämligen inte längre någon funktion i ett sådant fall, liksom i fallet när personen har överlämnats till den utfärdande staten.

Registreringen ska i själva verket raderas från SIS när personen har överlämnats till den utfärdande staten, eftersom den europeiska arresteringsordern har verkställts och inte längre har någon verkan. För detta talar även skäl 46 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den

28 november 2018, där det anges att "[e]n registrering bör inte lagras längre än vad som är nödvändigt för att uppnå det syfte för vilket den förts in".

Den europeiska arresteringsordern har dock förlorat sin verkan även om överlämnande har vägrats efter det att den utländska fällande brottmålsdomen har erkänts för verkställighet på den verkställande statens territorium. Skälet till detta är att det i artikel 22.1 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 uttryckligen föreskrivs att den utfärdande staten inte längre får fortsätta verkställigheten av påföljden, när den verkställigheten har påbörjats på den verkställande statens territorium.

Det står således klart att den europeiska arresteringsordern inte längre fyller någon funktion dels när överlämnandet har verkställts, dels när överlämnandet har vägrats efter det att den utländska fällande brottmålsdomen har erkänts för verkställighet på den verkställande statens territorium och verkställigheten har påbörjats.

Med tanke på att det i artikel 55.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018 föreskrivs att registreringar ska raderas i SIS när överlämnandet har verkställts, är det därför helt rimligt och logiskt att anse att den bestämmelsen ska tolkas så, att den även omfattar det analoga fallet där överlämnande har vägrats efter det att den fällande brottmålsdomen har erkänts för verkställighet av påföljden på den verkställande statens territorium och verkställigheten har påbörjats. Detta beror på att den europeiska arresteringsordern inte längre fyller någon funktion i båda dessa fall, varför registreringen av den ska raderas från SIS, såsom föreskrivs i skäl 46 i förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018, nämligen att "[e]n registrering bör inte lagras längre än vad som är nödvändigt för att uppnå det syfte för vilket den förts in".

I fall där den utfärdande medlemsstaten, som har fört in registreringen i SIS i enlighet med artikel 26 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018, inte raderar registreringen i enlighet med artikel 55.1 kan den verkställande medlemsstaten dock kräva att den utfärdande medlemsstatens Sirenekontor gör detta, såsom föreskrivs i artiklarna 24 och 25 i den förordningen, varpå den registrerande statens Sirenekontor är skyldigt att lägga till en flagga eller, i förevarande fall, radera registreringen, på grundval av en ensidig begäran från den verkställande staten.

Om denna tolkning av unionsrätten kan godtas ska EDS yrkande bifallas, eftersom Corte di Appello di Napoli, i egenskap av verkställande domstol i den stat där den erkända domen har verkställts, bör begära att Sirenekontoret i medlemsstaten Rumänien ska radera registreringen i SIS om den europeiska arresteringsordern av den 8 februari 2019 mot klaganden.

Det är således nödvändigt att begära ett förhandsavgörande på grundval av artikel 267 FEUF.

§ 4. Fråga som har hänskjutits för förhandsavgörande

Europeiska unionens domstol ombeds klargöra huruvida

- artikel 4 led 6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002, jämförd med
- artiklarna 22.1 och 25 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008,
- artiklarna 24, 25, 26 och 55.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018, och
- skäl 46 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018,

ska tolkas så, att

1. när den verkställande staten har vägrat att överlämna personen, som har begärts utlämnad genom en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för verkställighet av en fällande brottmålsdom, och har erkänt domen och beslutat att påföljden ska verkställas på det egna territoriet i enlighet med sin nationella lagstiftning och verkställigheten har påbörjats, är den utfärdande staten skyldig att radera den registreringen som har förts in i SIS och att återkalla den europeiska arresteringsordern, och
- 2) så länge som den utfärdande staten inte har genomfört återkallandet och raderingen, har den rättsliga myndigheten i den verkställande staten befogenhet att kräva att den utfärdande statens Sirenekontor raderar registreringen i SIS, varvid det Sirenekontoret har en skyldighet att göra detta.

§ 5. Begäran om att målet ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande enligt artikel 107 i rättegångsreglerna för Europeiska unionens domstol

Europeiska unionens domstol ombeds att handlägga målet enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande eftersom EDS, även om han/hon har påbörjat och avslutat avtjänandet av den påföljd som den europeiska arresteringsordern avser och som erkändes för verkställighet i Italien efter det att överlämnandet vägrades, inte kan resa till någon medlemsstat i Europeiska unionen utan att löpa en verklig risk att gripas, så länge som den registrering som medlemsstaten Rumänien har fört in om den europeiska arresteringsordern av den 8 februari 2019, som nu har förlorat sin verkan, inte har raderats från SIS.

Skyddet för EDS personliga frihet och rätt till fri rörlighet i Europa är direkt beroende av svaret på tolkningsfrågan.

Om tolkningsfrågan ska besvaras såsom angetts ovan ska registreringen nämligen raderas i SIS, varpå EDS kan röra sig fritt på det europeiska territoriet utan att gripas på grundval av den europeiska arresteringsorder som Rumänien utfärdade den 8 februari 2019 och som nu har förlorat sin verkan.

[utelämnas] [upplysningar för det nationella kansliet]

Neapel [utelämnas] den 4 juli 2023

[utelämnas]

ARBETSdokUMENT